

«დროებისა» რედაქცია — სიმონსონის ქუჩაზე, ნაზაროვის სახლში, 1-ლი კლასიკური გიმნაზიის უკან.
ფასი: წლით 9 მ., 11 თვით—8 მ. 50 ჯ.; 10 თვით—8 მ.; 9 თვით—7 მ. 50 ჯ.; 8 თვით—7 მან.; 7 თვით—6 მ.; 6 თვით—5 მ.; 5 თვით—4 მ. 50 ჯ.; 4 თვ.—4 მ.; 3 თვ.—3 მ.; 2 თვ.—2 მ.; 1 თ.—1 მ.

დროებისა

გამოდის ყოველ დღე ორშაბათს ბარდა.

ფასი განცხადებისა: სტრიქონზე რვა კაპ.; განცხადება მიიღება ქართულს, რუსულს და სხვა ენებზედ.
თუ საქირობა მოითხოვს, რედაქცია გაასწორებს და შეამოკლებს დასაბუთებად გამოგზავნილ წერილებს დაუბეჭდველ წერილებს რედაქცია ვერ დაუბეჭდვს.

წაღკე ნომერი «დროებისა» ღირს 5 კაპეიკა

ნამდვილი სახელი ერთი ჩაენის სახმისა.

თბილისი, 22 თებერვალი.

ძაცს თითქმის ასის წლის განმავლობაში არა გაუკეთებია—რა არამც თუ თავის ქვეყნისათვის სასარგებლო და სასუფუგებელი—ეს ასე ადვილი არ გახდავს, ჩემო მკითხველო, — თავის თავისათვისაც კი; თითქმის ისე დაუღამებია მთელი საუკუნე, რომ არაფერი უზრუნველ თავის ქვეყნის საქმეების წაღმართად მსგელოლობისათვის. შარ-უყვია, ხელი აუღია თავის საეროენო ოჯახობისათვის, მიგდებულა ჩრდილში, მიუძინია და მისცემია სრულს მკონარეობას. შარ უყვია ყოველივე, რითაც კაცს შეუძლიან სთქვას: «მე კაცი ვარ და კაცური საქმისათვის ვიღვწიო» და დაუტოვებია მხოლოდ ის, რითაც გარეშე პირს შეუძლიან სთქვას იმაზედ: ეს მკონარეა და არა კაციოა!

ასე განუტარებია მრახუცს თითქმის ასი წელი თავისი უბიწო მკონარეობისა. შევეჩვიეთ ჩვენ შეიღონი ჩვენის ცხოვრების «მამა-პაპურს» სელასა. მიტყობდით: მოხუცი მუდამ ვერ იცოცხლებს, წესია ბუნებისა, ბოლოს უნდა მოკვდესო, და ფეიქრობდით, ესრეთს მსგელოლობის კვალობაზედ განსვენების ქამი რომ მოაწევს, ჩვენი მოხუცი ან ცეცხლს წაუკიდებს დანარჩენს თვის საცხოვრებელს, ან არა და წყალში გადაჭყრისო. მიყავით ამ ფიქრით მოკუტლნი... და მართლა მოაღწია ქამმა განსვენებისამ... უცებ ადგა მოხუცი და წაგვიკითხა

«დროებისა» ჭელტონი, 22 თებერვალი.

ჩამოღწევი სიტყვა ქართული გალობის აღდგინების გამო.

მე მგონია, ცხადი იყოს ყველასათვის, რომ საქართველოს ერთობის დროს ენაც ერთი გვექონია, ღრმად შემუშავებული და წესიერად დაკანონებული; ამან გვიმტკიცებენ: «მეფხვის-ტყაოსანი», «მისრაშიანი», «ღარიჯანიანი», «რუსუდანიანი და სხვ. აგრეთვე აღარც ის არის! საეჭვო, რომ სამეფოს ვაყოფისა და დაცალცალკეების შემდეგ ენასაც ხრწნილებდა შეპარვია, ადგილობრივი კილო მიუღია და ისე შეღახულა, რომ დღეს ის კანონიერი ენა აღარსად ისმის, — მაგრამ ეს მაინც არ ნიშნავს ენის სრულიად დაკარგვას. — ავიღოთ მაგალითად ძვირფასი რამ მანიაკი: ის რომ იმისთანა უფსკრულში ჩაეარდეს, საიდანაც ამოღება შეუძლებელია, მაშინ ეთქმის დაკარგულობა და თუ მხოლოდ ის ძაფი გაუწყდა, რომელზედაც აუსხავს მისი მარცვლები,

ანდერძი თვისი: სიკვდილს აღარ ვაპირებ, რადგანაც მუადიან, ჩემთა შეიღონთა განაგრძონო სიცოცხლე ჩემი თაფიანთითა სიცოცხლითაო; მსურს ჩემთა შეიღონთა ისწავლონ, ისე ისწავლონ, რომ სწავლითა თვისითა შეიძლონ არა დაკარგვან სახიერებისა თვისისაო. ამიტომ ერთი წილი ჩემის დანარჩენის შეძლებისა გადამიღვია ჩემთა შეიღონთა ღირსეულად გამოზრდისათვისაო... ეს იყო. ძაცმა არ დასწვა თავის უკანასკნელი ქონება, წყალში არ გადაჭყარა და რადგანაც ამას ასე არ მოეგლოდით და დარწმუნებულად გვეგონა — დასწვავდა, წყალში გადაჭყრიდა, ამიტომ ისე გავინახეთ ჩვენ, შეიღონთა, რომ კინალამ ლეკური არ ჩამოეუარეთ. მუდებს მაღლა ვისროდით და ვიძახდით: «ქვეყნის სასარგებლო საქმეს გაუმარჯოს!» «თავ-განწირულობას გაუმარჯოს!» «ძაცობობას გაუმარჯოს!» ჩვენს ალტაცებას სამზღვარი არა ჰქონდა; თაბრუ გვეხვეოდა, აქ ეილას ახსოვდა ასის წლის მკონარეობა, ჩვენთა მეუკუღმართეთა მიმართ ჩვენი შემწეობა, ჩვენგან ჩვენი ცხოვრებისავე ჩაქოღვა! მრავი სიტყვით, ჩვენი მანებლობა ჩვენთა საქმეთა მსგელოლობაში. რა დროს წარსულია, როდესაც მკონარეობით გულ-მკვდარი კაცი ამბობს: «შვილები ისე მსურს გამოვზარდო, რომ ჩემი სახიერება და თვით არსებობა არ დაკარგონო. შევიროდით: გაუმარჯოს ქვეყნისათვის კეთილ-საქმეს, თავ-განწირულობას, კაცობობას და სხვა

გაიფანტა მარგალიტები და გაიბნა აქეთ-იქით, სხვა-და-სხვა კუთხეებისაკენ, ეს არ იქნება დაკარგვა. საქირო იქნება მხოლოდ იმ გაბნეული მარგალიტების მოძებნა, პოვნა, აკრეფა, მოგროვება და ხელახალ ძაფზედ ასხმა, და ხელში დაგვრჩება ისევე ძველი სამკაული, გაწმენდილი და გაახლებული. მაგრამ მართო ერთ რომელიმე კუთხეში რომ აპკრიფოს ვინმემ მხოლოდ იქ მიგორებული მარცვლები და სხვაგან აღარ ეძიოს, თანე იმ მარგალიტებს აყოლოს ლობიოს მარცვლებიც, აახსას მანიაკად და იძახოს: ეს არის ნამდვილი ის ჩვენი ძველი მანიაკო, ეს იქნება პირ-და-პირი ან უკუწურება და ან სიზარმაცის ნიშანი.

მაღალს რამეებს! ნეტავი, ერთი კაცმა გვეკითხოს: აქ რა ალაგი აქვს განწირულობას, ქვეყნის საქმეს, კაცობრობას? ადამიანებო, ჩვენმა ხბომ როდის დაიჭირა მგელი? ჩვენმა ჯორმა როდის მოიგო რაში?! ადამიანმა, მართალია, სთქვა უბრალო კაცური სიტყვა: ყელის გამოჭრა არ მინდა მინდა ეიცოცხლოვო. რა არის აქ ვასაოცარი, რა არის თავ-გამოსადები. ასი წელიწადია-მეთქი, რაც კაცი ნელ-ნელა თავს იკლავს, სულ შემოიბოლო, ან სხვას შემოათლენია რბილი ხორცი, ჩამოიბოლო ძელებზე კუნთები, ძლივლა სულდგმულობს და ბოლოს, როცა საქმე ყელის გამოჭრამდის მივარდა, — ნამდვილი სიკვდილია შეეშინდა და წამოიძახა: არა, არ მინდა სრულიად სიკვდილი, ყელს არ გამოვიჭრიო. არა, მე შენ გკითხავ, მკითხველო, განა აქ გასაკვირველია რამე? ძაცს ყელის გამოჭრას მაინც და მაინც არაფერ აძალბებს, პირ-და-პირ მაინც არაფერ უთქვამს: შენ თითონ შენის ხელით თავი მოიკალ და თუ კაცმა არ მოინდომა ყელის-გამოჭრა და უარ-ჰყო თვისი სიკვდილი — აქ, ღმერთმა ხბომ იცის, რომ არა არის რა თავ-გამოსადები თითქო მართლა რაღაც დიადი სიგმირე იყოს. — მარგი საქმეა, ვინ ამბობს, რომ ფულის გამოღება შეიღების გამოსაზღვლად, ისე გამოსაზღვლად, რომ ჩვენი კაცის შეიღს თავის სულის სახიერება ეტყობოდეს, რომ შეიღისა და ხალხის შორის იყოს ეროვნული ნათასაობა სულისა. მაგ-

მაგრამ ყველანი კი სტყუიან და სანამ ყოველ კუთხეს არ მოივლიან, ყველგან არ გამოძებნიან სიტყვებს და არ შეასწორებენ ძველთან, ცუდად მოყვრობენ სამშობლო ენას.

რამ მაინც არა არის რა აქ გასაზვიადებელი და საფარფალი. ჩემის ფიქრით, მე რომ ფული შემაქვს, სხვათა შორის შეიღების აღზღის საქმისათვის, მე ვიქცევი ისე, როგორც უნდა მოიქცეს ყოველი არა-უფუნური კაცი, მსურველი უბრალო სურვილისა — ქართველი კაცის შეიღი გამოიზარდოს სწავლაში და მეცნიერებაში გონების ვარჯიშობითა. ამასვე მკითხველი მეტყვის:

მაგალითი გვიჩვენა, ყოველი კუთხიდან გამოჰყვებს თავი და შინაური, თუ გარეული იმას იძახის: არა, მე უკეთ შევადგენ და არა მეო... ძეთილი და პატროსანი!... ძალიან კარგი, მაგრამ სამწუხარო ის არის, რომ იმათ პირადი რამ ანგარიში და კუდაბზიკაობა ამოქმედდეს და სხვა-და-სხვა ჩვეულებრივ ხრიკებს იქამდი მიუწევიან, რომ ღამის საქმე არიდარიონ რაღაც წერილმანური პატრიოტობის გამოჩენით. ამ შემთხვევაში ჩვენ გვაკვირებს კომიტეტის მოქმედება: ის ისეთ რამეებს აპყობია, რომ თუ ერის-კაცთაგანაც საზოგადო თანაგრძობისა და დახმარების სურვილი აქვს ამ საქმეში, ასე არ უნდა იქცოდეს! მრთი ამბობს: «მე ვერ შევისწავლი ნოტებს, მერე დავივლი იმერეთს, შევისრულებ გამოვას და მერე დაგიწერთო». მეორე არწმუნებს, რომ მე არც ენა ვიცი და არც ხასიათი, მაგრამ ნოტებზედ კი, რაც ვინდათ, თვალის დახახამებამდი გადავიღებთო და სხ. და სხ. მომიტევიც უფროს უგდებს და არ იცის,

შვილების გამოსაზრდელად—ზოგმა არაფერი, სხვებმა ხუთი თუმიდგან მოყოლებული ორმოც თუმიამდე, ზოგმა შეიძლება უმეტესს კიდევ უმეტესი დაუმატოს ოქროს სინზე, ჩვენებური შაბაშის გადაგდებისა არ იყოს—და უნდათ სასწავლებელი გამართონ, ისე როგორც ხშირად ეიცით ხოლმე ფსონით სადილისა და მეგლიშის გამართვა. იქ ხორციელი საზრდოსათვის ეიცით ფსონის გამოღება და აქ კი სულიერს საზრდოზედ ვზრუნავთ; ყეთილი და პატიოსანი, მაგრამ დიდი რამ არაფერი. შბრალო და სასარგებლო საქმეა და აუცილებლად საქირო და არა ისეთი რამ დიადი, რომელსაც თითქო ტანჯვათა შორის ნამდვილი სამოთხის დასახვა და დადგინება შეეძლოს. შბრალო მოვალეობის აღსრულებით კაცი თავს არ უნდა იქებდეს და ვინც კაცურ მოვალეობათა აღსრულებას ეწინააღმდეგება, ის საბრალო ქმნილებაა. ჩვენს ცხოვრებაში თავდაზნაურობისმიერ ფულის გამოღება თავიანთ შვილების აღსაზრდელად უნდა ჩაითვალოს მხოლოდ მოვალეობის აღსრულებად. ეს არის ნამდვილი სახელი ამ საქმისა.

მ. ყოფიანი.

შინაშრი მრწანისა

გუშინდელი ჩენი ტელეგრამადამ შეითხველი შეიტუბდა ამ სამწესწარა ამბავს, რომ ქუთაისის საადგილმამულა ბანკის კასა გაუჭურდავთ ვიღაც ბორატ-მომქმედებს. ჩვენს სასამარხად, როგორც დღევანდელ ჩვენს გაზეთში დაბეჭდილი ტელეგრამიდანა სჩანს, ზარალი დიდი არა უფილანა. ქუთაისის ბანკის გამგეობის თავმჯდომარე ბ. დოდუბერიძე ტელეგრამით გეტუბონებს, რომ ქურდებს მხოლოდ 1011 (ათას თერთმეტი) მანათი ხაღდი ფული

რა ქანას. საქმეს ტყუილ-უბრალოდ აჭიანურებენ და საგულისხმო ვერა გამოურჩევიან-რა. ზოლოს კი, თითქოს აუტყვიანთ ჰყიდდენ რამეს, გადაუწყვეტიათ, ვინც უფრო იათად გადაიღებს, იმას მივსცეთო და, რასაკვირველია, რომ ესეც უბრალოდ და უსარგებლოდ დროს დაკარგავა. როგორ თუ გადაიღებს? ზერ აღდგინება უნდა და მერე გადაიღება. ბანადაწერა და გადაწერა ერთი და იგივეა? მინც კი «ან-ბანი» იცის, იმას ადვილად შეუძლიან უმეტ-ნაკლებად გადახატვით გადასწეროს, რასაც კი მისცემთ გადასაწერად, მაგრამ თუ ის ენა არ ესმის და შესწავლილი არა აქვს, რომლიდანაც სწერს, როგორ გაიგებს—სად რა შეცდომაა, სად მეტია, სად აკლია, და მაშ როგორღა გაასწორებს და აღადგენს დედანს. ზალობაც ისეა: «ანბანურად» ნოტებით მისი გადაღება ძნელი არ არის, მაგრამ აღდგინება? ნუთუ ქართული გალობა ისე დასრულებულია, რომ აღარა ეჭირება-რა, ვარდა ნოტებით გადაცემისა? და სად არის ეს გალობა?

წაუღიათ და სხვა ფასიან ქაღალდებს არა დაჭკლებათ-რა.

თბილისის გუბერნატორს, როგორც შეეიტყო, დაუმტკიცებია წერტილის საზოგადოებისაგან წარდგინილი განახენი სელთუხის საზოგადოებისა (გორის მანრაში) შესახებ სასწავლებლის გასწინის ამ საზოგადოებაში. როცა ეს სასწავლებელი გაიხსნება, მაშინ წერტილის საზოგადოების ზედამხედველობის ქვეშ, გარდა ბათუმის სკოლისა; სამი სკოლა იქნება: წინარეხისა, თონეთისა და სელთუხისა.

ჩვენ შეეიტყო, რომ თბილისის მანრის თავდაზნაურობისაგან ამოღებული 34-ის კომისია ერთგულად და საქაროდ ახირობს საქმისათვის სკოლის მოკიდებას, რათა მალე შესრულდეს მისადმი მიხედობილი საქმე და ერთს თვეში წარუდგინოს სამანრა გრებს სრული სიები გატეკრობებად დაუფილთბილისის მანრის თავდაზნაურობა. პირველი სხდომა ამ კომისიას, როგორც გვითხრეს, ექნება დღეს, ოთხშაბათს, თბილისის საადგილ-მამულა ბანკში.

მისს უოკლად-უსამღვდელოესობას საქართველოს ექსარხისს მიუწერია ცირკულარით ზღაღღინებისათვის, რომ უოკლს გრებულს საქართველოს საექსარხისოში გამაწერინონ გაზეთი «მწეშისა» ან თითონ გრებულს საჯრუ-ზე, ან თუ გრებულს არ ექნება შემლება, ეკლესიის საჯრუ. თუ, ვინცე-ბაა, ვერც გრებული შეიძლება, ვერც ეკლესია ამ გაზეთის გამაწერას, მაშინ თითონ ექსარხისს უნდა აწინაბონ პირველს მარტამდე მიზეზი გამაწერლობისა.

გორის მანრიდამ გვანობებენ, რომ პირველს მარტს გაუთავდება ეგზეტუციას ვადა და ამ მანრიდამ, მთელი გორის მანრის სასინარულოდ, გამოიუ-

ბა? და რომელია? ზოგი ამტკიცებს «მარბელოვის» გალობააო და ზოგი იძახის «გურულიო!» უკაცრავად კი გახლავართ, მაგრამ ორივე მხარე კი სტყუის...

«მარბელოვის» გალობა არის მხოლოდ პირველი დასაწყისი გალობისა, პირველი გაცვეთილი და იმ პირველ მუხლით გალობენ ყოველ საგალობელს, ისე როგორც ახალი მოსწავლე ამოსაღებით ჰკითხულობს ყოველ გვარ წიგნს. — «ძლილო», «სალხინოს», «საზაროს», «საძილისპიროს», «სადღესასწაულოს» და «ჭრელს», თუ «საკარანახოს» — ეველას ერთიანად იმავე კილო-ხმით გალობენ.

ზურული გალობა მართალია სრული სკოლა არის, მაგრამ მეტის კრიმანჭულებით გადაუსხვაფერებით, გადაუცდენიათ კანონზე და ძველებურად ვეღარც ის ხატავს საგანს. და მაშასადამე ეს გალობები რომ გადავიღოთ და მითი მოვჩრეთ საქმეს, პირველ შემთხვევაში უგუნურება იქ-

ვანებენ ეგზეტუციისათვის დანიშნულ უსასხებს. ამ ეგზეტუციას ქურდებისა და მტარცველების დენის გარდა, შედეგი საქმე შეუსრულებია: ფორნისის სეობაში საფალავანდიშვილო ხინანი ოსებისათვის თითქმის ათჯერ მეტი გადასახადი დაუდგია, ვიდრე უწინ იყო. ეს ფორნისის სეობელები ამ ახალს გარდასახადს მეტად შეუწუხებია და თბილისში ჩამოსულან სახიველად.

თიანეთიდან გვერენ, რომ ამ ცოტას ხანში იქ მისულან გუბერნიის გამგეობის ჩინოვნიკი ე—ოვი და მღვდელი ს—ბე იჭაური მანრის უფროსის, ბ. ჯ—ის, მოქმედების გამოსამიბე-ლად. სხვათა შორის, ბ. ჯ—ის აბრლებენ იჭაური მღვდლები, რომ ხაღხს ჩვენს წინააღმდეგ ზღვლებს. ბ. ჯ—ი თურმე უკლას ეუბნება, თქვენ ამა და ამდენი უნდა გადაიხადოთ მღვდლებს სასარგებლოდ და არა მეტიო. განკებ ამისათვის მისულს მოსელებს გა-მოუკვლევი საქმე დაწერილებით და აღმოჩენილა, რომ ბ. ჯ—ის ეს უოკლის-ფერი ტყუილად ბრალდებოდა.

სევიდამ გვერენ, რომ თუმცა წრეულს მოსავალი გარგი იყო, ასე რომ შეიძოდა წელიწადის ამისათანა საუსეუ არა უფილანა, მაგრამ სამაგაეროდ ვად-მყოფობამ შეგაწესა. მარტო ერთს პატარა სოფელში, რომელშიაც 17 კომ-ლი სტსოვრებს, მუცელამ ხუთი სული იმსხვერპლა და ხუთიც მძიმე ვად-მყოფიაო. ეს ამბავი შეტუბონებული აქვს ბ. დუშეთის მანრის უფროსს და დღე-დღეზე ექმის მოკელითო.

ს. წევიდამ (შორანის მანრა) გვერენ: «ავერ ერთი წელიწადი გადის, რაც ჩვენს წევს წმ. გიორგის ეკლესიის მრევლ-თაგან ზოგაერთებმა, თსოვნა მივართვით უოკლად სამღვდელო იმერეთის ეპისკოპოსს შესახებ «მოსწრსებული» გაჭრობისა ამავე ეკლესიის სამრევლო მამულზედ,

ნებოდა და მეოცეში—შეცდომა. არა, კომიტეტს თუ მართლა გულწრფელად ჰსურს გალობის აღდგინება, უნდა აიჩინოს მცოდნე პირი. იმან უნდა მოიაროს მთელი საქართველო, ყოველ კუთხეში და ყოველგან დაუგდოს ყური საერო კილო-ხმებს, თკითონაც შეისწავლოს; ნამეტანი რაც შეჰპარვია გალობას, გამო-რიცხოს, რაც აკლია შეავსოს, აღადგინოს ნელ-ნელა აუჩქარებლად და სხვებსაც ასწავლოს: ამ გვარად შედგება სკოლა და გალობაც თან-და-თან სისრულეში მოვა. როგორც საქმის მოსარჩლე და არა პირადობისა, ვიტყვი, რომ ამ გვარი მოთავე კიდე-ცა გვეყავს, ბ. შორიძე. მისაც გაუგონია მისგან ნოტებზედ გადაღებული გალობა და სიმღერები, თუ არ ეინით, წინააღმდეგობას ვერ დაიწყებს. ჩვენ არ ვიტყვი, რომ კიდევ უკეთესიც არ შეიძლებოდეს, მაგრამ ეს საზოგადო კანონია ყოველიფრისათვის.. ღღეს თუმცა მხოლოდ მარტო სამს ხმაზედ არის შედგენილი ეს გა-

რომელიც მოკლდინა ჩვენს გაუგებლად. მ. მ—ლ—მეს და ვიღაც კერძო პირისათვის გადაეცა მთლად მამული ძალიან დამცირებულ ფასად. საზოგადო გაჭრობა რომ გამოცხადებულიყო, ამავე მამულში თითქმის ოთხჯერ მეტ-ფასს მისცემდენ.

ამისთანა უწესო გაჭრობის მოხდენა-ზედ ს. ჩხარში უოკლად-სამღვდელო იმერეთის ეპისკოპოსმა ფიციელი განკარგულება მოახდინა, გაჭრობა გააუქმა და სელ-ახალი გაჭრობა დანიშნა; მაგრამ ჩვენ დღესაც მოკლებული ვართ განონიერ დაკმაყოფილებას...

განეთიდან გვერენ: «გაცი ვერ წარმოადგენს თუ სოფლის ბებეებს» რამდენი ზარალი მოაქვთ სოფლისათვის; გამოვა რომელიმე დედაგაცი და აგრცლებს ხმას, «რომ იგი დაუფასებელი და გამოცდილი ბებია არის». ხმა მთელ სოფელს ერთი საათის განმავლობაში მოკუთინება და დიდი თუ პატარა მასთან მიდის გაჭირვების დროს, მაგრამ, საუბედროდ, ზიანის მეტი არა მოაქვთ რა?

აი, მაგალითად ჩვენებურმა ბებეებმა ამას წინად რა მოახდინეს: ორი ახალ-გაზდა ქალი ერთსა და იმავე დროს მშობიარობაზედ სიცოცხლეს გამოასალ-მეს... მათ, რასაკვირველია, არაფერი გაკებოდათ ადამიანის ბებეულებისა და საბრალო ქალები ორივე გამოუთქმელის ტანჯვით დაიხცნენ.

ურთგო არ იქნებოდა, ჩვენის აზრით, რომ იმ გვარ სოფლებში მანც, როგორნიც არიან, მაგალითად, ეკლესიისედა სხვა უფრო დიდრან სოფლები განეთ-ში, ან აღმინისტრაცია დანიშნავს, ან თავიანთ სურვილით მოვიდოდენ იმის-თანა ნასწავლი ბებეები, რომელნიც ახი-ლებდენ ხაღხს ამ გვარს უმეტარ ბებე-ბის წყამლობას.

ლობა, დანაშთენი ხმები არ ჩაერთვის და გუნდიც არ შემდგარა, მაგრამ მანც გულს ეღრხინება მისი მოსმენა. ბანსაკუთრებით ზურული კრიმანჭულები საუცხოოდ არიან გადაღებულნი. ზალობას მხოლოდ ერთი მცირე რამ შევნიშნეთ, რომელიც ადვილი გადასასწორებელია: სამივე ხმა ერთად იწყებს და ეს წინააღმდეგია ქართული გალობის: «მოძახილი» მიტომ ჰქვიათ ერთ ხმათაგანს, რომ მერე უნდა დაეხმაროს. საზოგადოდ მოქმელი იწყებს, მაღალი ბანი მოს-ძახებს, კრინი აბამს, ბანი მხარს ამ-ლეცს, დგრინი აგვრგვინებს და ძი-ლი ატკობს...

ამათ ყველას თავ-თავის დრო აქვს და შიგა-და-შიგ შეერთებულად ხმას გამოსცემენ ხოლმე და კიდევ ამაშია ჩენი გალობის ტკბილ-ხმოვანების სა-იღუმლო.

აკე.

დროების კორექციონები

თიანეთი. თქვენი მკითხველები იცნობენ, ვგონებ, ჩვენებურ მამასახლისის ღალაქიშვილს. აი კიდევ ერთი იმისი მოქმედებათაგანა:

მართს აქაურს გლეხ-კაცს დაუვალგებია თავის მეზობლისათვის სამი ურმის წნელის მოკრა—ფასით. ეს უკანასკნელი კაცი წასულა, მოუტრია წნელი და ერთ ალაგას დაუგროვებია; მერე გამოურთმევია თავის შრომის ფასი და უწინებია—ამა და ამ ალაგას არის წნელი დაგროვებული; იმ კაცის საუბედუროდ, საცა ეს წნელი ვგროვავ, იქვე ახლო წყობილიყო წნელი ღალაქიშვილისა, წაეღო ურემი და შეცდომით ღალაქიშვილის წნელი წამოვლო. შევლობა ამ წნელით თავის ეზო. რამდენსამე ხანსუკან გაეგო ეს ღალაქიშვილს, დაეპარებინა ის გლეხ-კაცი, ეძებებინა, რომ თუ ჩემს წნელს ჩემს კარზედ არ მოიტან, ვაი შენი ბრალი; როგორ გაჰხედე ჩემი წნელის წამოღება! გლეხ-კაცს დაეწყო ხეწენა, შეცდომით მომივდა და სამ ურემში ხუთ ურემს მოგიტანო შენ კარზედო, ან არა და ერთი ორად ფასი მიიღეო, მაგრამ ღალაქიშვილს შეეგდო ქვა და შეეშვირა თავი—ეგრძანებინა, წადი, აშალე ის ჩემი წნელით შელობილი ღობე და ჩემი წნელი მევე მომიტანე, თორემ ვაი შენს ტყავაო. მე არც სხვა წნელი მინდა, არც ფასიო.

რასაკვირველია, ამ სიტყვების გამგონე გლეხ-კაცი შეშინებულა, წასულა, აუშლია საწყალს ღობე და წნელი მიუტანია ღალაქიშვილისათვის. საცოდავ გლეხს იმოდენა შრომა და ტანჯვა ღობის შელობაზედ სულ ამაოდ ჩაუარა ღალაქიშვილის ჯიუტობის წყალობით.

ზარდა ამისა, შარშან წინ სოფელმა დაიწყო სოფლის კანცელარიის კეთება. მოაზიღინეს სოფელს ასი მორი წიფლისა, სულ ფიცრებად დაახერხინეს და დალაგეს ერთ ადგილას; ეხლა ამ ფიცრებისა ერთიც აღარ არის, — შეიღმა თავის სახლებსა და თავის მეპატონის სახლებს მოახმარა. ხალხი თუმცა ბევრსა ყაყანებს ამ საქმეზედ, მაგრამ გამგონე არ უჩნდებათ; ამის გამო, სოფელმა უარი სთქვა ამ შენობის გაკეთებაზედ. მარტო ქვეთკირის კედლები არის ამოყვანილი და დანარჩენს თავი დაანებეს; თუმცა ახალი მახრის უფროსი უქადაგებს, რომ დაასრულონ შენობა, მაგრამ აღარა ჰსურთ. ამბობენ, რომ — შეიღს დარჩება ეგეც ბოლოსაო. ეს ვაჟბატონი გაშიჯენის დროს კარ-ღაკარ თურმე დადიოდა და ხალხს ეუბნებოდა ასე სთქვით მთელი თიანეთი ბ—სააო. ამასვე თიანეთში, მგონი, ოთხგან, თუ ხუთგანა აქვს დაჭერილი სასახლე ადგილები და სახნავი მიწები ექნება სამას დღიურამდე სულ სახელმწიფო; სხვა გლეხებს კი ზოგს ორორი დღისაც არა აქვს. თუ რომელიმე გლეხ-

მა ითხოვა სახელმწიფო მამული, რასაკვირველია, როგორც მამასახლისს, მაზრის უფროსი ამას უბძანებს აღმოაჩინოს—ვის უჭირავს მეტი სახელმწიფო, მამულიო; ესეც საწყალ გლეხ-კაცზედ მიუშვერს ხელს, მეც იმისთანაზე, რომელიც ცოტა იმის წინააღმდეგია, და ამ გლეხ-კაცს, რასაკვირველია, მიწას კიდევ მოუტრიან. ბევრს გლეხს სასახლე ადგილი სრულიებით არა აქვს, იძულებულია ვადასახლდეს სხვა სოფელში და — შეიღებისთანავე კი, როგორცა ვთქვით, ოთხი თუ ხუთი სასახლე ადგილი უნდა ექიროთ.

სოფ. დიღომი. 1882 წელს, გზათა გამგეობის ნებართვით, საქართველო-სამხედრო გზატკეცილის პირას, მე-12 ვერსზე ქ. თბილისიდან, დიღომის მინდორზედ ამოსხარეს რამდენიმე ქა კალატოზედ კირის ასარევიად საჭირო წყალისათვის, რადგან ამ გზაზედ ბოგირებს აკეთებენ; სიღრმე ამ ჭებისა შეიღ საყენამდეა.

წარსულს 1883 წელს ერთს ამ ქათაგანში ჩაეარდა კამეჩი დიღომის გლეხისა და წელს იანერის დასასრულს ჩაეარდა კიდევ 26 წლის ყმაწვილი კაცი, დიღომს მცხოვრებელი ანდრია ჭუნიაშვილი და დაიღრა. აი როგორ მოხდა ეს ამბავი: მამლიყვილისას გარდაცვალებული და მისი უფროსი ძმა წასულან ტყეში; უფროსი ძმა ურმით წინ გამგზავრებულა, უმცროსი ფეხით მიჰყოლია. უფროსი მივა თურმე ტყეში და დაუწყებს ლოდინს თავის ძმას და ეს უკანასკნელი რომ არ მივა დაბრუნდება უკან და შეუდგება ყველგან ძებნას. ბოლოს ამ თებერვლის რგას ერთს დიღომელს უთქვამს, რომ ჭის პირას კვალი ეტყობაო. წაუსხამთ კაცები, ერთი შიგ ჩაუსვამთ და ჭუნიაშვილი დამღრჩვალი უბოვნიათ. საქმე გამომძიებლის ხელშია და ჯერაც ექიმს არ გაუსინჯავს.

მხლა მაინც მიატკიონ ყურადღება და ის ჭები ამოამსებინონ.

სხვა-და-სხვა ამბავი.

მოლა ნასრედინ და ქერდები. მთხელ ღამე ქურდებმა მოინდომეს მოლა ნასრედინის გაქურდვა. სახლის კედელი განერიტეს და მოლას საწოლ ოთახში შეიპარნენ. ნასრედინს არ ეძინა, მაგრამ თავი მოაჩინარა. როდესაც ქურდებმა სულ ერთიანად, რაც კი სახლში იყო, მოხევეს, მოლა ნასრედინა ნელა, მძინარე კაცისავით გადაგორდა ნაალიდამ. ქურდებს პირველად შეეშინდათ და გაქცევა მოინდომეს, — ეგონათ, მოლას გაეღვიძა; მაგრამ როდესაც ნახეს, რომ იგი გაუძრველად ეგდო, გაეხარდათ და მისი ნაალიც, საბანიც და ბალიშიც აიღეს და წავიდნენ. მოლა ნასრედინაც წამოდგა და უკან დაედევნა. ქურდები მეიდანზე რომ გვიდნენ,

შენიშნეს, ვალც მოსდევდა. შეშინდნენ და ჰკითხეს: «ენა ხარ და საით მიდინარა?»

— თქვენ რომ ავეჯი მიგაქვთ მე მაგის პატრონი ვარ, — მიუგო მოლამ. მკითხვეთ, საით მიედივარ? მგონი, თქვენ სხვა სადგურში გადაგყვართ და აი მეც იქ მოვიდვარ ჩემის ბარგი-ბარხანით.

ქურდებმა იქვე დასტოვეს ყველაფერი და მოჰკურცხლეს.

არა ნაკლებ გაკვირებულმა მოლა ნასრედინამაც იქვე გაათია დანარჩენი ღამე.

თათრის მეიდანზე ეპრობს «შეითან ბაზრის» ბაყალი, სახელად თუ გახსოვთ, მკითხველებო, ამ ერთის წლის წინად გავხეთებში ეწერა: «ცოცხალმა, ჯანმთელმა კაცმა გააკეთებინა თავისთვის კუბო და ინახავს თავის სახლშიო». ეს სწორედ ის ბაყალია და კუბო ეხლაც სახლში უძევს. იგორა მარალოვი დარდიმანდულადა ეპრობს დღესაც თავის დუქანში. ძაცია შეუხანისა, მხიარული, ხუმარა, მასხარა, კაი მსმელი, კაი დროს გამტარებელი და კაი «ძმა ბიჭი», როგორც კინტოები ლაპარაკობენ იმაზე.

შეინობის ორშაბათს დილით ორივე ავლაბრის ხიდები გაიქედება მრავალი ხალხით. მიწროობისგან ნემსი, არ ჩაეარდება. სიცილი ხარხარი განუწყვეტელია. მთელი მეიდანის ხალხი მიეჩქარება საყურებლად, ხოლო ჩვენი იგორა მარალოვი კი, «აღები-ღამის» ნაბახურევი, ზის თავისთვის სირაჯხანაში და ინელებს მოუნელებელს ღინოს.

ამ დროს შემოეარდება მახარობელი; — იგორ, შენი კუბო წყალში ჩაუგდიათ, შინ აღარ არის». იგორას ჯერ ფერი ეცვლება, მერე თავს გაიმაგრებს, არა სჯერა. ბოლოს წავა ოთახში და ჰნახავს, რომ მისი კუბო მართლა აღარსად სჩანს. ბაქანდება მტკვარზე და ჰხედავს, რომ მისი «საყვარელი კუბო» წყალს მოუგდია ზემოდამა და ატრიალებს ავლაბრის მორევი. იგორა თავგადლებული შეეხეწება მენავეებს, შეგზავნის მათ წყალში, გამოატანინებს, წამოიკიდებს ზურგზე და წამოიღებს სახალხით თავის სადგურში.

მხლაცა გლოვობს იგორა ამ სამწუხარო მასხარაობაზე, რომელიც მეგობრებმა მიაცენს მას. ეს კუბოს ამბავი მეგობრებს მოჰგონებოდათ თურმე შემდეგი გარემოების წყალობით. წინა დღეებში გარდაიცვალა ერთი საწყალი გორელი კაცი. ძუბოს ფული ვერ მოაგროვეს. იგორამ, თავის სულის საცხონებლად, ათხოვა თავისი კუბო. თურმე სასმელაოდამ მოაქვს ზურგით ეს კუბო, მაგრამ ნაცნობებმა დაუწყეს ქვისა და ტალახის სროლა. იგორამ კუბო მესაფლავეს მიბარა და მხოლოდ ღამის 10 საათზე წამოიღო უკან — არ გამიფუტონო. მოიტანა კუბო, გასდო დახლზე, ეკონება მას, თითქო საყვარელი იყოს, და ეუბნება ასეთს მხურვალე სიტყვებს: «კუბოჯან, ვისი ხარ, შენ გენაცვალე? ხომ არ მიმტყუნებ? მაყურებელი ბევრი იცინიან. მათში იგორას მეგობრებს გაუფლით თავში აზრი — გადაუგდონ კუბო. ამ აზრს ასრულებენ ისე, როგორც ზემოთ ვთქვით; მაგრამ კუბო წყალმა მოიტეცტეცა და იგორა მარალოვი დღესაც ესაყვარლება თავის კუბოს. სხვებ, იგორა მარალოვს არ ეტყობა რამე ფსინიური ნაკლი. მხოლოდ ეს კუბო შეჰყვარებია, რითაც აკვირებს და ახარებს «შეითან ბაზრის» მოქალაქეებს.

ლი იყოს, და ეუბნება ასეთს მხურვალე სიტყვებს: «კუბოჯან, ვისი ხარ, შენ გენაცვალე? ხომ არ მიმტყუნებ? მაყურებელი ბევრი იცინიან. მათში იგორას მეგობრებს გაუფლით თავში აზრი — გადაუგდონ კუბო. ამ აზრს ასრულებენ ისე, როგორც ზემოთ ვთქვით; მაგრამ კუბო წყალმა მოიტეცტეცა და იგორა მარალოვი დღესაც ესაყვარლება თავის კუბოს.

სხვებ, იგორა მარალოვს არ ეტყობა რამე ფსინიური ნაკლი. მხოლოდ ეს კუბო შეჰყვარებია, რითაც აკვირებს და ახარებს «შეითან ბაზრის» მოქალაქეებს.

ძილაღელჭიის მუზეუმში საზოგადოების საჩვენებლად ჰყავთ ერთი ახალგაზდა კაცი, რომელიც ძალიან მოგავნებთ თურმე მკედარი ადამიანის აკინძულს ჩონჩხსა. მართლამაჲ ქალს თურმე შეუყვარდა ეს მახინჯი ახალგაზდა, მუდამ დღე დაიარებოდა მუზეუმში და მთელი საათობით ესაყვარებოდა თავის სატრფოს გამხმარ ფეხებს და ხელებს. ეს ცოცხალი ჩონჩხი არ ჩამოუვარდა მშვენიერს ქალსა, თავის მხრივ, ამანაც განუზიარა ქალს გრძნობა და ერთხელ იმოდენა მამაცობაც გამოიჩინა, რომ ადგა და გამოუტყდა ქალს თავისი სიყვარული. ძალმა სიამოვნებით მიიღო ეს განცხადება. მაშინვე დაუყოვნებლივ გადაწყვიტეს ჩქარა დაეწერათ ჯვარი. წარსული იანერის უკანასკნელს შაბათ დღეს უკვე მოხდა ჯვარის წერა. ამ ქალსა ჰქვიან ბერტა და ეკუთვნის ძილაღელჭიაში მიღებულს და პატივცემულს სახლობას. მისი სახლობა აღელვებული იყო საშინლად ამ ჯვარისწერაზე, ძალიანაც ეწინააღმდეგებოდნენ ბერტას, მაგრამ ვერა გააწყყნარა. ძალმა თავისი გაიტანა. მაგრამ, ჯვარისწერის პირველსავე დღეს ბერტა ძლიერ არეული იყო და სთხოვდა თავის ქმარს, რომ ამ უკანასკნელს მიეცა მისთვის ნება შინ წასვლისა, ვითამდა თავის ტანისამოსის მოსატანად. «ჩონჩხი» ჯერ ეწინააღმდეგებოდა თავის ცოლს, მერე კი მისცა ნება. მშობლებს ძალიან იამათ ბერტას დაბრუნება, მაგრამ იმე წაშს შეატყეს ბერტას ნამდვილი სიგიჟის ნიშნები: ბერტამ დაიწყო მალაღის ხმით ბოდვა — წაიყვით, მომაშორეთ თვალიდგან, მე არ შემიძლიან ვუყურო მაგას! მქიმებმა შეამოწმეს, რომ ბერტა თითქმის უიმედოდ გაგიტებულიაო. მისი მამადიდს მწუხარებაში იმყოფება და მოწადინებულია, ბერტას მორჩენისთანავე გაუქმოს ეს საოცარი ცოლქმრობა.

საკვირველი დედა-კაცი. დოქტორი ატკინსონი ერთს საექიმო ყურანლში სწერს საკვირველს, მაგრამ ნამდვილ ამბავს დედა-კაცის გასაოცარს ნაყოფიერებაზე. მართი ქალი დაიბადა 1820 წელს. დოქტორი ატკინსონი მას კარგად იცნობდა და კიდევ სწამლობდა. ეს ქალი მეთექვსმეტე წელიწადს გათხოვდა. 64 წლისა რომ

შესრულდა, გარდაცვალება. მამასადა-
მე, 48 წლის განმავლობაში იგი იმ-
ყოფებოდა ქმრის ხელში. ამ 48 წელს
იმას გაუჩნდა ოც-დაათი შვილი, რომ-
ელნიც სულ თავისი ძუძუთი გაზარ-
და. ეს ოც-დაათი მისი შვილი დღეს
ყველანი სიცოცხლობენ და ძალიან
კარგი ჯანის პატრონებიც არიან.
მათში მხოლოდ ორი წყვილი ტყუ-
პად გასჩენია საკვირველს დედას, და-
ნარჩენნი სულ თითო-თითოდ უშობ-
ნია. თუმცა ამოდენი შვილიერობა
ჰქონდა ხსენებულს დედა-კაცს, მაგ-
რამ ბოლოს დრომდე ძალიან საღად
იყო და მუდამ საქმეში ატარებდა
დროს. არც ერთხელ არ მიუშართავს
არც შვილის სხვაგან გაბარებისთვის,
არც რძე დაჰკლებოდა მაშინაც, როცა
ტყუებები ჰყვანდნენ. თურმე გამდელიც
კი არა ჰყოლია.

ტელეგრაფი

საკუთარს გორესპონდენტისაგან.

20 თებერვალს.

მუთისი. ბორბოტ - განმარტებ-
ველთ ანგრივეს მიხეილის თა-
ვად-აზნაურობის საადგილ-მამუ-
ლო ბანკის ბანი, გატენეს კასსა
და ათას თერთმეტი მანეთი ნაღდი
ფული მოიპარეს; ფასიანი ქაღალ-
დებისთვის ხელი არ უხდით.

ბანკის გამგეობის თავმჯდომარე
ლოლობერიძე.

(ქრდილოეთის სააგენტოსი.)

20 თებერვალს.

ბაშქანი. ჭრეგანის მარხის
ოშში 13 თებერვალს ძლიერი
მიწის-ძვრა იყო; ძვრის წინადა მი-
წიდა გრვინვა მოისმოდა; არა-
ვითარი უბედურება არ მომხდარა.

პარლსრუმი. აქ მოვიდა დიდი მთა-
ვარი მიხეილ ნიკოლოზის-ძე;
ვოგნალზე დიდი ჰერცოგის სახ-
ლობა მიეგება.

სუბაქიში. ოსმან-დიქმა დაბანაკდა
სუბაქიდან რვა მილზე მოშორე-
ბით; ინგლისელებს ტოპარიდგან
დაბრუნების დროს კიდევ მოუხ-
დებათ შეტაკება აჯანყებულებთან.

ლონდონი. გენერალს გრანამს
ბძანება მოუვიდა ტოპარიდგან უკან
წამოსვლისა; მიღებულია ზომები,
რათა ბრიტანიის ჯარები მალე
დაბრუნდნენ ინგლისში და ეკვიპ-
ტები.

განსხვავებული

კალაის გაგვირგვა.

საკუთრებათაგან გცნადებს—უვა-
ვილით ავადმყოფობა რომ მეტის-
მეტად არ გავრცელდეს უვავილის
აქრის კომიტეტმა საჭიროდ დაი-

ნახა ურჩივოს ქალაქის მცხოვ-
რებლებს, რომ უვავილი აცრე-
ვინონ. უვავილს შემდეგ 11 ად-
გილას უცრიან:

1) ქალაქის სამკურნალოში (де-
ченница) 10 საათიდან 11-მდინ.

2) დოქტორი ჰავლოვსკის სამ-
კურნალოში 11 საათიდან 1-მდინ.

3) დოქტორი ნავსარტიანცის
სამკურნალოში ცხრიდან 10¹/₂ სა-
თამდინ.

4) I პოლიციის უჩასტკაში (კა-
ლიუჩაია ბაღა) 10-დან 11 საათამ-
დინ.

5) III პოლიციის უჩასტკაში
(მურნანიანთ ქუჩაზე) 10 საათი-
დან 11 საათამდინ.

6) ვეკანის აფთეპის განყოფი-
ლებაში (ახანოებთან) 10 საათი-
დან 11 საათამდინ.

7) დოქტორი ბახუტოვის სახლ-
ში (ახას ახათის ქუჩა, მახურავის
სახლი) 10-დან 11 საათამდინ.

8) ავლაბარში (კონსტანტინეს
ქუჩა სახლი № 11) 8 საათიდან
10 საათამდინ.

9) გუკაში (მინეილის ქუჩა, ამირ-
ბეგოვის სახლი № 3) 8 საათი-
დან 10 საათამდინ.

10) გუკაში (ავჭალის ქუჩაზე
მირზოევის სახლში № 18) ორი
საათიდან 4 საათამდინ შუადღის
შემდეგ.

11) VIII პოლიციის უჩასტკაში
1 საათიდან 4 საათამდინ შუად-
ღის შემდეგ.

ამას გარდა, უვავილით ავად-
მყოფების ნივთთა უფასო დეზინ-
ფექციისთვის გამგეობას გამართუ-
ლი აქვს ორი კამერა. ვინც ად-
ნიშნულს დეზინფექციას საჭი-
როებენ, გამგეობა სთხოვს, გა-
მოუგზავნონ თავისი ნამდვილი
ადრესი; გამგეობა თვითონ მია-
ტანიანებს კამერაში ნივთებს და უკა-
ნაც თვითონვე მიეტანს პატრონს.
(2—1)

ინგლისის მაღაზია

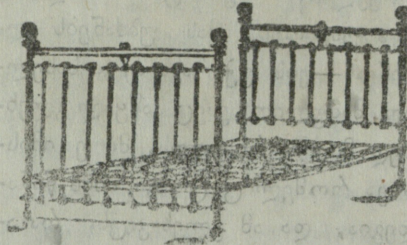
Maison de confiance

შუადრეო ჩვენი ჩაი	მოსკოვის ჩაის
1 პ. 10 გ.	1 პ. 40 გ.
— — 1—20	— — 1—60
— — 1—40	— — 1—80
— — 1—60	— — 2—
— — 1—80	— — 2—50

საუკეთესო 2— „ — — 3— „
იქვე ისეიდება სხვა საქონელიც: თა-
ფები, რკინაფურები, კრაფტები, ჭურ-
ჭელი, ჩაიანები, გასადებები, დანები,
გოგუნები, ტაშტები, კალმები, ქაღალდი,
შოკოლადი, კაკაო, კანფები, მურაბე-
ბი, მაგნიზია, უნაგირები, კლეინგა,
წინდები—კანის და ქალის, სელ-სახლ-
ცები, მაკინტოშის კალენგორი—სულ
ყველაფერი 25-დან 50 პროცენტით უფ-
რო იაფად, კიდრე სხვა რომელსაზე მა-
ღაზიაში.

ვინც ქალაქს გარედამ 25 მანეთიდან
1,000 მანეთამდინ საქონელს გამოი-
წერს, გასაგზავნს არაფერს არ ის-
დას.
(100—84)

ინგლისური ჩინის კრამოლბი

ერთის საწოლი 7 მანეთიდან და
ორის საწოლი 14 მანეთიდან, მათი
ლეიბები, ზღვის ბალახით გატენილი 5-
დან 8 მანეთამდინ. კიდრე შემდეგი ნი-
თები იყიდება 25%-ით უფრო იაფად,
კიდრე სხვაგან სადმე: ბრიტანიის მეტა-
ლის ნივთები, ჩაიანები, საკარაქე, სა-
შაქრე, ჩაისა და სტოლის გოგუნები ჩანგ-
ლებითა, ფაფხაი, დასადგმელი, შირის-
სახანი, სტაქნები, სუფოვანი, საწოლი,

სეები, რიშები, გრაფინები, საქაშური
თეფები, ბლუდები, სსადათები, ტაშ-
ტები, სარქვეები, სამარილები, გაჩი-
რის საფხეები, უნაგირები კანისა და
ქალისა, ადვირები, სლისტები, ტანისა-
მოსის დასადებლები, საბალო მაკრა-
ლები, გაქსები, უთოები, წისქვილები,
ხერხები, ქაღები, კლიტები, ინგლისის
თოფები და რკინაფურები, მიყები, ზა-
რიალები, კაპსოლები, საფანგები, ნი-
ბები, ვატერპრუქები, სახნები, ნულქები,
წინდები, სუფრები, სალქეტებისათვის
რგოლები, კმალიანი ჭურჭელი, მურა-
ბები, კამფები, შიკოლები, სოფსები,
ზღვის ბალახი, დიმიკიტონები და სს.
ინგლისურს მაღაზიაში №№ 156,
157, 158, 159 და 160. ამ ნომრებს
უყრადღება მიაქცეთ. (100—65)

ინგლისის მაღაზიაში

თიის-აგოფანი

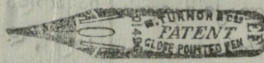
გაპ-მასტარი

ამაგრებს თმას და ადრინდელ
ფერს აღდგენს, ფასი ერთი შუმი-
სა 2 მან., გაგზავნიან 2 მანეთი
და 28 კაპ.

აქვე ისეიდება ქინის ჰომადი
თიების გასამაგრებლად, ფასი 1
მან. სწოტები თავის ტკივილის
მოსახლობლად, ტუალეტის სა-
ზონი, ღუსები და სს.

(100—100)

საკლობუსო კალმები

რომლებითაც შეიძლება წერა სულ მსკილ, უსუფთაო ქაღალდი. ერთად-ერთი
სააგენტო—ინგლისის მაღაზია. იქვე აუარებელი სხვა-და-სხვა გვარის კალმები,
უკულის „ხელისათვის“—25% იაფად, ვინც სხვაგან. იქვე: მელანი, ქაღალდი,
განკრები, რკინაფურები, ლაქი, კარანდაში, პენალი, კალმები, ბუმიანკები, შორ-
სიგარები, ალბომები, რამები, მაკრატლები, სამართებლები, სანთელი, სალესი,
ცარაშები ჭურჭლების საწმელად (ბორაგსი), თეთრულისათვის, შატარა ხაღები
აქრისათვის კლინკები. ტახტები, საკარბები, სარკები, საკარცლები, ბეშე-
ნი, ზარები, ბინოკლები რულეტები, ვატერპრუქები, მზის-სათები, კამპასები,
ტრამპეტები, ტეფები, ნემსები, მაგნატები, სვისტოკი, ჰომიანი, ქამრები,
სარტლები. საყუფური, შრობები, საშრობები, კანები, ჭიჭილები, შორტები
თავის. ტანისამოსის, ცხენის და შატანტის მაკინტოშები, კრაკები, საყვირი
ქაღალდი ვატერ-კალმებისათვის და სს. და სს.

პატაში—20 კ.

(100—35)

მაზანდა

ბორაგისა, რომელიც იყიდება თბი-
ლისის ბაზრებში, დუქნებში და ხელ-
დახელ 1 თებერვლიდან 1 მარტამ-
დე 1884 წ.

გამომცხვარი შური რუ-
სთის ფქვილისა — 1 გირ. 5 გ.
აჭაურის ფქვილისა: შირ-
კელის ხარისისა — 1 გ. 3 გ.
მურასა — — — 1 გ. 2¹/₂ გ.

იმავე ფქვილ. თორნიში გამომცხვარი:
შირკელის ხარისისა — 1 გ. 5 გ.
მურასა — — — 1 გ. 3¹/₂ გ.
მესამისა — — — 1 გ. 3 გ.

ჯვარის-მამის შური:
შირკელის ხარის. ღავაში 1 გ. 5 გ.
მურას ხარის. ღავაში 1 გ. 4 გ.
მესამისა — — — 1 გ. 3¹/₂ გ.

ძროხის ხორცი:
შირკელის ხარისისა — 1 გ. 9 გ.
მურას — — — 1 გ. 8 გ.
სუფი . . . — 1 გ. 16 გ.
ცხვრის ხორცი — 1 გ. 9 გ.

ღორის ღორცი:
შირკელის ხარისისა — 1 გ. 8 გ.
მურას — — — 1 გ. 7 გ.

რკინის გზა

თბილისიდან ქუთაისისკენ მიდის
8 საათზე და 31 წამ. დილით.
თბილისიდან საშურამდინ
3 საათ. და 11 წამ. შუადღის უკან.
თბილისიდან ბაქოსკენ
11 საათზე და 11 წამ. ღამისა.
ბაქოდან თბილისისკენ
10 საათზე და 23 წამ. დილისა.
ქუთაისიდან თბილისისკენ
12 საათზე და 25 წამ. შუადღ. უკან.
ქუთაისიდან ბათუმისა და
ფოთისკენ
5 საათზე და 20 წამ. შუადღის უკან.
ბათუმიდან თბილისისკენ
8 საათ. დილისა.
ფოთიდან თბილისისკენ
8 საათ. და 45 წამ. დილისა.
ფოთიდან ბათუმიდან მომავალი
თბილისში შემოდის
10 საათზე და 25 წამ. ღამისა.
ბაქოდან მომავალი შემოდის
თბილისში
7 საათ. და 49 წამ. დილისა.